

Csak salétrom és mész és síkos márga

*Ahol salétrom virít és mész és az összes hajszálrésben
gyökerek módjára leszivárog hozzám
minden, hogy utolérjen
még itt is, itt, ahol akár méhben összegömbölyödvé,
magzattá váltan vissza már mindörökre
a földanya testében vagyok,
és se vándort őrző hold, se útmutató csillagok,
és csak az agyagsárga ég mely fölragyog
néha-néha, mikor az ősz már lucskos páva,
s a mélyföldi erekből az ásványdús vizek
csontjaimat szürkébbre fakítják,
és itt nincsenek se színek, se hangok, se testmeleg,
amelyek jók voltak, vagy jobbak mint itt,
jobbak, s ahol a földdé váló mozdulatomban
annyi volt mozdulatom van
míg magamhoz szorítom, magamhoz ölelem a nincset,
és tudom, tudom az időből kizárva,
hol más sincs csak salétromvirág, mész és márga,
fekszem a nyirkos éjszaka mocsarába
zárva, bezárva, bezárva, s volt arcom hálós ránca
még fel-felrémlik a templomi gótikában
néha egy-egy révült pillantásra
egy-egy unokának, örökösnek,
ki öröklí tőlem nem a létet, a földet, az örömet, a fájts,
s nem a lustán lebbenő puha varnyúszárnyat
mellyel a gyerek-, felnőtt- s öregkor tovaszállnak,
hanem az egyetlen oszthatatlant, a halált,
és itt csak salétrom és mész és síkos márga,
míg törékeny csontjaimmal dúcolom alá
az odvas földet, amely kitagadott, hogy befogadjon,
és a szüntelen eső véle eggyé mosson
össze, be ne szakadjon míg nem jönnek az utódok,
be ne omoljon még sem vagy már nem
a fentiek alatt, mert onnan a minden üzen
a hajszálrésen, s az ég a
megnyíló gödörszájban néha még felragyog. Ámen.*